

който се издига надъ водата, юго-източно отъ насъ. Тасосъ! Първиятъ по голѣмина островъ на България! Тасосъ — предниятъ ни стражъ, наедно съ Самотраки, въ топлиѣ южни води! Както Неаполъ е свързанъ нераздѣлно съ Везувий, а София — съ Витоша, така сжщо и Кавала е нераздѣленъ отъ отсрещния му островъ Тасосъ.

Ние отиваме на пристанището. Всички лодки и кораби, които се виждатъ въ него, носятъ български имена и развѣватъ гордо родното трицвѣтно знаме. Влизаме въ една моторна лодка и се напжтваме за мечтания островъ. Времето е слънчево и чудно тихо. Морето е синьо и прозрачно. Но ето, подухва излеко прохладенъ тихъ вѣтрецъ. Той ни облѣхва приятно и накѣдря морската поврѣхность съ дребни вълнички.

Навлизаме навжтре въ морето. Отъ лѣвата страна съзерцаваме изпърво хубавитѣ гледки по бѣломорския брѣгъ, които се редятъ една следъ друга. Отдалечаващиятъ се брѣгъ е изрѣзанъ съ малки живописни заливчета, оградени съ скалисти полуостровчета. А тамъ, далече налѣво отъ насъ, остава нашиятъ островъ Самотраки. Той е забуленъ отъ синкавия морски ширъ съ скалисти върхове, устремени къмъ небето. Въ далечината надѣсно виждаме изправенъ надъ водата мраморниятъ куполъ на полуострова Атонъ. Въ него е прелестната Света гора, посрѣдъ чиито маслиненни гори се възправятъ яко отъ вѣкове две голѣми български светини — Зографскиятъ и Хилендарскиятъ манастиръ.

Право срещу насъ се открояватъ цѣли — Заешкиятъ островъ и Тасосъ — задъ него. Заешкиятъ островъ е малъкъ, недостъпенъ и безлюденъ; само зайци и морски чайки оживяватъ неговата пустота. Щомъ го задминемъ, предъ погледа ни израства въ цѣлия си ръстъ островъ Тасосъ. Той се въздига като че ли направо отъ морето и прилича на величествена пла-